ทางพ้นทุกข์ที่พระพุทธเจ้าทรงประทานไว้

พระธาตุเจดีย์พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

ณ วัดป่ากุ๊ก อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

สรรเสริญบารมีพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

นะโม เม	**สัพพะพุทธานัง**	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
อุปปันนานัง	**มะเหสินัง**	ทั้งปวง ผู้แสวงหาคุณอันใหญ่ซึ่งได้อุบัติแล้ว
ตัณหังกะโร	**มะหาวีโร**	พระตัณหังกรผู้กล้าหาญ
เมธังกะโร	**มะหายะโส**	พระเมธังกรผู้มียศใหญ่
สะระณังกะโร	**โลกะหิโต**	พระสรณังกรผู้เกื้อกูลแก่โลก
ทีปังกะโร	**ชุตินธะโร**	พระทีปังกรผู้ทรงไว้ซึ่งปัญญาอันรุ่งเรือง
โกณฑัญโญ	**ชะนะปาโมกโข**	พระโกณฑัญญะผู้เป็นประมุขแห่งหมู่ชน
มังคะโล	**ปุริสาสะโภ**	พระมังคละผู้เป็นบุรุษประเสริฐ
สุมะโน	**สุมะโน ธีโร**	พระสุมนะผู้เป็นธีรบุรุษมีพระหทัยงาม
เรวะโต	**ระติวัฑฒะโน**	พระเรวะตะผู้เพิ่มพูนความยินดี
โสภิโต	**คุณะสัมปันโน**	พระโสภิตะผู้สมบูรณ์ด้วยพระคุณ
อะโนมะทัสสี	**ชะนุตตะโม**	พระอโนมทัสสีผู้อุดมอยู่ในหมู่ชน
ปะทุโม	**โลกะปัชโชโต**	พระปทุมะผู้ทำโลกให้สว่าง
นาระโท	**วาระสาระถี**	พระนารทะผู้เป็นสารถีประเสริฐ
ปะทุมุตตะโร	**สัตตะสาโร**	พระปทุมุตตระผู้เป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์
สุเมโธ	**อัปปะฏิปุคคะโล**	พระสุเมธะผู้หาบุคคลเปรียบมิได้
สุชาโต	**สัพพะโลกัคโค**	พระสุชาตะผู้เลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง
ปิยะทัสสี	**นะราสะโภ**	พระปิยทัสสีผู้ประเสริฐกว่าหมู่นรชน
อัตถะทัสสี	**การุณิโก**	พระอัตถทัสสีผู้มีพระกรุณา
ธัมมะทัสสี	**ตะโมนุโท**	พระธรรมทัสสีผู้บรรเทามืด
สิทธัตโถ	**อะสะโม โลเก**	พระสิทธัตถะผู้หาบุคคลเสมอมิได้ในโลก
ติสโส จะ	**วะทะตัง วะโร**	พระติสสะผู้ประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย
ปุสโส จะ	**วะระโท พุทโธ**	พระปุสสะผู้ประทานธรรมอันประเสริฐ
วิปัสสี จะ	**อะนูปะโม**	พระวิปัสสีผู้หาที่เปรียบมิได้
สิขี	**สัพพะหิโต สัตถา**	พระสิขีผู้เป็นศาสดาเกื้อกูลแก่สรรพสัตว์
เวสสะภู	**สุขะทายะโก**	พระเวสสภูผู้ประทานความสุข
กะกุสันโธ	**สัตถะวาโห**	พระกกุสันธะผู้นำสัตว์ออกจากกันดารตัวกิเลส
โกนาคะมะโน	**ระณัญชะโห**	พระโกนาคมนะผู้หักเสียซึ่งข้าศึกคือกิเลส
กัสสะโป	**สิริสัมปันโน**	พระกัสสปะผู้สมบูรณ์ด้วยสิริ
โคตะโม	**สักยะปุงคะโว**	พระโคตมะผู้ประเสริฐแห่งหมู่ศากยราช

พระนามพระพุทธเจ้าตั้งแต่พระองค์แรกถึงพระองค์ปัจจุบัน
โบราณาจารย์ท่านถือว่าเป็นพระคาถาแก้วสารพัดนึก

เรียนท่านพุทธศานิกชนผู้เจริญ

เมื่อท่านได้รับหนังสือ **ทางพ้นทุกข์ที่พระพุทธเจ้าทรงประทานให้ไว้** นี้แล้ว ขอท่านจงมีความเจริญรุ่งเรืองตลอดชีวิต ขณะนี้มีพวกเราชาวพุทธที่สนใจและกำลังรอรับการบริจาคหนังสือนี้เป็นจำนวนมาก

หากท่านมีจิตเป็นกุศล ศรัทธา พิมพ์บริจาคเป็นพุทธบูชาฯ เป็นธรรมทาน หรือแจกในงานมงคล งานทำบุญ หนังสืออนุสรณ์ จะเป็นที่พอใจแก่ผู้ได้รับเป็นอย่างยิ่ง เป็นการส่งเสริมเทิดทูนพระพุทธศาสนาของพวกเราให้เจริญรุ่งเรืองสืบตลอดไป และได้รับอานิสงส์มาก

ด้วยความปรารถนาดี

ศรีรัตนศาสน์

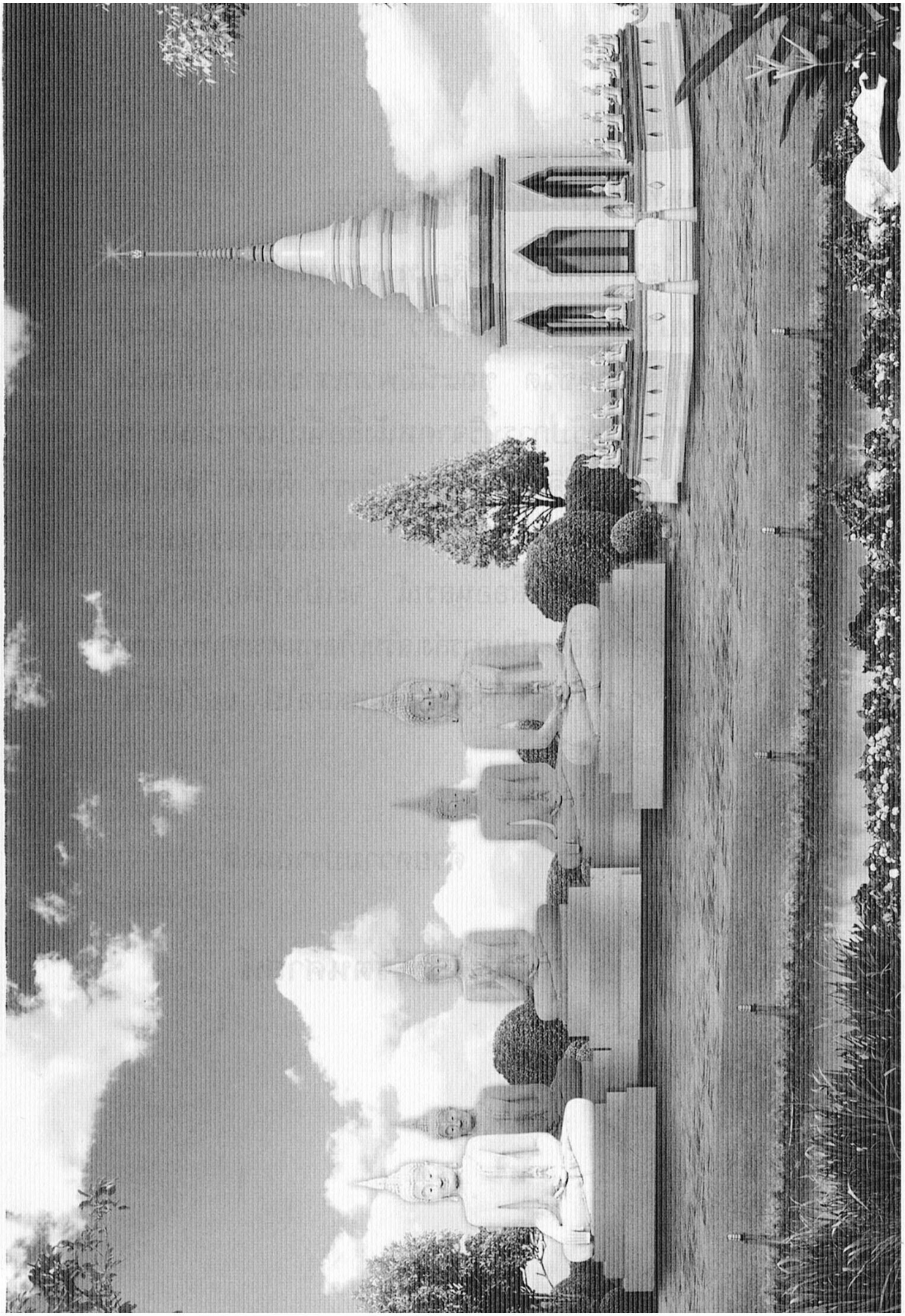

ทางพ้นทุกข์
ที่พระองค์ทรงโปรดประทานไว้

ทางพ้นทุกข์ที่พระองค์ทรงโปรดประทานไว้

นะโมพุทธายะ

ทางพ้นทุกข์ คืออะไร? ทางพ้นทุกข์ คือ **มรรคสัจจ์ หรือ อริยมรรค !** แต่ก่อนที่จะกล่าวเรื่อง **ทางพ้นทุกข์** คือมรรคสัจจ์ หรือ อริยมรรคนี้จะขอกล่าวเรื่องพระอริยสัจจ์ ๔ ด้วย เพราะเป็นพระธรรมคัมภีร์เดียวกัน และเป็นเรื่องติดต่อกันท่านที่ยังไม่รู้เรื่อง หรือที่รู้บ้าง จะได้รู้ และเข้าใจดีขึ้นการพ้นทุกข์ที่ท่านหวังก็จะสำเร็จแน่ ๆ

ตามประวัติของพระอริยสาวกทุก ๆ พระองค์ท่านพ้นทุกข์ได้เพราะท่านได้ฟังพระอริยสัจจ์ เพราะฉะนั้น **พระอริยสัจจ์** จึงเป็นพระธรรมที่พ้นทุกข์ได้จริง ๆ และการแสดงพระธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าลงท้ายต้องมี **พระอริยสัจจ์** ทุกคราว **เพื่อความพ้นทุกข์** จะได้เกิดมีแก่พวกพุทธเวไนย จึงจะขอบรรยายพระอริยสัจจ์ทั้ง ๔ ย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

ในคัมภีร์พระอริยสัจจ์ มีอยู่ ๔ สัจจ์ คือ

๑. **ทุกข์สัจจ์** ว่าด้วยเรื่องทุกข์กาย ทุกข์ใจ และทุกข์ประจำโลก ที่ทุกคนได้รับมาตั้งแต่เกิดจนตาย ! ซึ่งเป็นความจริงที่ใคร ๆ หนีไม่พ้น !

๒. **สมุทัยสัจจ์** ว่าด้วย ตัณหา? ตัวต้นเหตุที่ทำให้พวกเราเกิดทุกข์

๓. **นิโรธสัจจ์** ว่าด้วยตัณหาดับ !

๔. **มรรคสัจจ์** หรือ **พระอริยมรรค** (อัฏฐังคิกมรรค หรือ มรรค ๘) ว่าด้วยทางปฏิบัติให้ตัณหาดับ !

ในพระอริยสัจจ์ ๔ นี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ **ทุกขสัจจ์** ก่อน คือพระองค์ทรงรู้ว่า **เกิด** ก็เป็นทุกข์ **แก่** ก็เป็นทุกข์ **เจ็บ** ก็เป็นทุกข์ **ตาย** ก็เป็นทุกข์ มาตั้งแต่ยังทรงเป็นพระสิทธัตถะราชกุมารแล้ว

เทวทูต ๔ หรือ แม่ทุกข์ คือ เกิด ! แก่ ! เจ็บ ! ตาย ! นี้ มีประจำตัวตั้งแต่เกิดจนตาย และในระหว่างตั้งแต่เกิดจนตายนั้นยังต้องได้รับ บริวารทุกข์ คือต้องเศร้าโศก ต้องเสียใจ ต้องแค้นใจ ต้องร้องไห้ร่ำไรถึง ได้ของไม่ชอบใจ เสียของรักไป คิดอะไรไม่สมคิด ! และยังต้องได้รับทุกข์จากดินฟ้า

อากาศ คือ หนาวร้อนอีก นี่แหละเรียกว่า **ทุกขสัจจ์** เป็นทุกข์ประจำ ใครเกิดมาต้องได้รับทุกคนตลอดชีวิตหนักบ้าง เบาบ้างตามแต่ **กรรม !** ตายแล้วก็ยังจะต้องเกิดรับทุกข์ในภพต่อ ๆ ไปอีกไม่มีสิ้นสุด

พลเมืองกบิลพัสดุ์มีหลายสิบล้าน เหมือนเมืองเรานี้แหละและการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เศร้าโศก ร้องไห้ พลัดพรากจากกัน, เผาศพ, แห่ศพ, งานศพ ก็มีอยู่ทุกวัน และมีอยู่ทั่ว ๆ ไปเหมือนกันแต่ไม่มีใครเห็น เป็นทุกข์ เป็นภัย ที่กำลังวิ่งเข้ามาหาตัวเลย มีแต่พระสิทธัตถะพระองค์เดียวเท่านั้น แม้แต่นายฉันนะ ผู้ทูลเรื่องทุกข์ก็ทูลไปตาม **“สัญญา”** คือ จำได้เท่านั้น แต่พระสิทธัตถะทรงเห็นด้วยพระปัญญา ! คือเห็นจริง รู้จริงว่า **“ทุกข์”** เหล่านี้ใครจะหนีไม่พ้นทุกข์เหล่านี้ จะฆ่าพระองค์ ! จะฆ่าพระมเหสีที่รัก ! จะฆ่าพระประยูรญาติและจะฆ่าราษฎรของพระองค์ ! จะฆ่าสัตว์ทั้งโลกโดยเร็วพลัน และแน่นอนที่สุด ! (พวกเราเห็นอย่างนี้ไหม ? ถ้ายังไม่เห็นอ่านอีก)

พระองค์เห็นสัตว์โลกต้องผจญกับมหันตทุกข์ซึ่งเป็นมหาภัยอันร้ายแรงที่สุดทุกวัน ๆ พระองค์ทนดูอยู่ไม่ได้ จึงสละราชบัลลังก์จักรพรรดิ์ออกบวช

เพื่อหาวิธีจะแก้ **"มหันตทุกข์"** ให้หายเด็ดขาดให้ได้ ทรงพยายามเที่ยวค้นคว้าอยู่ถึง ๖ ปี

ในปีที่ ๖ นั้น ณ วันพุธ เพ็ญเดือน ๖ **(วิสาขะ)** ปีระกา เวลากลางคืนเดือนหงายแจ่มเย็นสบายเงียบสงัด พระองค์ทรงคิดค้นคว้าหาความจริงก็เกิดพระปัญญาพิเศษ เรียกว่า **"วิชชา"** ทรงตรัสรู้ทุกขสัจจ์ รู้แจ้ง แทงตลอดถึงที่สุดหมดสงสัย ! ดังที่กล่าวมาแล้ว แล้วทรงคิดค้นต่อไป ทรงตรัสรู้ว่า **"ทุกข์"** เกิดจากความอยาก ! ที่เรียกว่า **ตัณหา**

ความอยากเกิดจากตัณหา นี้แหละเป็นรากเง่าให้เกิดทุกข์ เป็นพระอริยสัจจ์ข้อ ๒ เรียกว่า **สมุทัยสัจจ์**

ทุกข์ เกิดจากความอยาก ! ทุกข์ ! เกิดจากความอยาก เป็นพระสัจจวาจา ที่พระองค์ได้ตราไว้ในโลก แต่ไม่มีใครจะคิดเลิกความอยากเลย

ก็น่าเห็นใจ เพราะสัตว์โลกที่เกิดมา ก็เกิดด้วยความอยาก แล้วจะไม่ให้ "อยาก" อย่างไร ? เมื่อเกิดมาแล้วไม่อยากตาย นี่ก็คือ ความอยาก อีกคือ อยากอยู่ในโลก ? เมื่อมีจิต **"อยาก"** อยู่ในโลก (อุปาทาน) ตายแล้วก็ต้องมาเกิดอีก พอเกิดออกมา

ได้ประมาณ ๗-๘ ชั่วโมง ก็มีความอยากร้องขอกินนมแล้ว ก็ความอยากมีประจำชีวิตอยู่อย่างนี้ จะไม่ให้ "อยาก" อย่างไร ? จะไม่ให้ "อยาก" ได้หรือ ?

ได้ !......ได้! เพราะ ความอยากนี้มี ๒ อย่าง คือ อยากอย่างธรรมดาอย่างหนึ่ง อยากอย่างตัณหาอีกอย่างหนึ่ง

อยากอย่างธรรมดา เป็นความอยากสำหรับสังขาร ร่างกาย ได้แก่อยากกิน อยากนอน อยากนั่ง อยากยืน อยากเดิน อยากเคลื่อนไหว อยากถ่าย อยากพักผ่อน อยากหลับนอน เป็นต้น

อย่างธรรมดาของสังขารนี้ มีขอบเขต มีอิ่มมีพอ จะมีทุกข์บ้างก็แต่เมื่ออยากเท่านั้น พออิ่มแล้วก็หายอยาก พอหายอยากก็**หมดทุกข์** พระ - อริยเจ้า หรือนักปฏิบัติท่านมีแต่ความอยาก อย่างธรรมดาที่จำเป็นแก่ร่างกายเท่านั้น ท่านข่มความอยากที่ไม่จำเป็นได้ และท่านพยายามละ ! ทะยานอยากคือตัณหาให้หมดไป ท่านจึงไม่มีทุกข์ ! พวกเราหัดอยากอย่างธรรมดา เฉพาะที่จะเป็นเท่านั้นได้ไหม ? ควรหัดหนาท่าน ! พระพุทธภาษิตตรัสไว้ว่า

อัตตาหะเว ชิตังเสยโย ต้องชนะตนได้เสมอ อย่าให้เผลอเพราะ **"โลภ"** ละโมบหลาย ! หัดเลิก **"อยาก"** บางอย่างเสีย เช่น อยากรู้อยากฟังเรื่องของเขา เหมือนหาเหาใส่หัวช่างชั่วหลาย

ส่วน ความอยากอย่างตัณหา เรียกว่า ความทะยายอยากนั้น ได้แก่ความอยากด้วย **ความโลภ ความโกรธ ความหลง** อยากอย่างตัณหานี้ ไม่มีอิ่ม ไม่มีพอ ถ้าลงได้อยากแล้วไม่ว่าใครอยากได้เสียทั้งนั้น อยากไม่มีขอบเขต ทำให้เกิดทะเลาะวิวาทถึงเกิดสงครามขึ้น เป็นทุกข์ เป็นโทษ เป็นภัย อยู่เต็มโลก ดังที่รู้ที่เห็นกันอยู่ทุกวัน ๆ นี่เพราะตัณหา คือ ความทะยานอยาก **ทำให้เกิดทุกข์ !**

ตัณหา คือ ความทะยานอยากนี้ ได้ทำให้เราทั้งหลายวิ่งพล่านเหมือนถูกน้ำร้อนอยู่ตลอดวัน ตลอดเดือน ตลอดปี ตลอดชีวิต วันแล้ววันเล่า ลืมแก่ ลืมกาย ลืมอาย ที่สุดถึงลืมตาย ! พอกันบ้างไหม ? น่าเบื่อไหม? เหนื่อยไหม ? ทุกข์ไหม ? ยังไม่พอ ! ไม่เบื่อ ! ไม่ใช่ทุกข์ ! เพราะอะไร ? ก็เพราะ **"ตัณหาหน้ามืด"** นั่นเอง !

ตัณหาหน้ามืด ! นี่แหละ ทำให้เห็นกงจักรเป็น

ดอกบัวไปตาม ๆ กัน เห็นทุกข์เป็นสุข เห็นของเก๊เป็นของแท้ไปหมด แล้วหลงเพลินพูดผิด ๆ หลงเพลินทำผิด ๆ หลงเพลินคิดผิด ๆ ไปตามความทะยานอยาก คือ ตัณหา อย่าลืมหนาท่าน ! อ่าน - บ่อย ๆ จะได้ไม่ลืมตัณหา ผู้จอมจักรพรรดิ์กามภพที่พาให้เราท่านทั้งหลายเวียนว่ายอยู่ใน **ทุกข์สัจจ์** คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เศร้าโศก พลัดพรากจากกัน ร้องไห้ร่ำไรถึง และอื่น ๆ อีกตั้งแต่เกิดจนดับชีพไปถ้าเผลอลืม "ตัณหา" ตัณหาก็ทำหน้ามืดเหมือนแมลงเมาเห็นไฟ !

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงค้นพบ (ตรัสรู้) ทางดับตัณหา เรียกว่า **"มรรคสัจจ์"** หรือ **"พระอริยมรรค"** ที่จะกล่าวนี้ พระองค์มีพระมหากรุณาโปรดพวกเราให้หลุดพ้นจากทุกข์จะได้อยู่เย็นเป็นสุขไปตลอดชีวิต จึงทรงสอนมรรค์สัจจ์ไว้ มรรคสัจจ์ นี้เป็นแบบอันดีงามของมนุษย์พุทธเวไนย (ผู้ตามพระ) อันแท้จริง

มรรคสัจจ์ หรือ **พระอริยมรรค** มีอยู่ ๘ ทาง แต่รวมเป็นทางสายเดียวกัน ซึ่งมีพร้อมอยู่ที่ตัวเราท่านทั้งหลายแล้ว ท่านไม่ต้องหลงไปหาที่ไหน

อีกเลย เมื่อได้ปฏิบัติทางระยะที่ ๑ แล้ว ก็เป็นเหตุให้ปฏิบัติทางระยะต่อ ๆ พร้อมกันไปในตัว และเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่า เป็นทางพ้นทุกข์ พ้นโทษ พ้นภัย พ้นพิบัติ จัญไรทุกอย่างได้จริง ๆ และก็ไม่ยาก ! แต่ก็ไม่ง่ายสำหรับคนบาปหนา ! เชิญลองปฏิบัติดู ! ดังต่อนี้ไป

ระยะทางที่ ๑
สัมมาทิฏฐิ เป็นองค์ปัญญา

ทางระยะที่ ๑ นี้สำคัญที่สุด นักปฏิบัติต้อง**ใช้ปัญญา** จึงจะเข้าถึงระยะทางสำคัญนี้ได้ ถ้ายังไม่เข้าถึงระยะทางนี้แล้ว ตัณหา คือความทะยานอยากก็ได้ดับ ทุกข์ก็ไม่หมด !

ทางระยะที่ ๑ นี้เรียกว่า **สัมมา ทิฏฐิ** แปลว่า เห็นถูก การเห็นถูกคือเห็นอย่างไร ? การเห็นถูก ! นั้นต้องเห็นด้วย **ปัญญา จนเกิดวิชา** คือความรู้แจ้ง ซึ่งความจริงของธรรมชาติที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไป มันแสดงความจริงให้ปรากฏอยู่ทุกวินาที คือทุกสิ่งทุกอย่างในโลกรวมทั้งร่างกายของเราท่านทั้ง

หลายด้วย เมื่อมันเกิด แล้วมันจะค่อย ๆ เปลี่ยนจากรูปเดิมเก่าไป แก่ไปด้วย **“ชรา”** ตามธรรมชาติของสังขาร เรียกว่า **อนิจจัง** แปลว่า ไม่เที่ยง ! ในขณะเดียวกันสังขารเหล่านั้นก็ถูก **“พยาธิ”** คือโรคต่าง ๆ ทำให้เสื่อมคุณภาพ ทำให้ทรุดโทรมไป เรียกว่า **ทุกขัง** แปลว่า เสื่อมโทรม หรือแปลว่าเป็นทุกข์ ! อยู่ไปพอหมดอายุก็แตกดับตายไปด้วย **“มรณะ”** สังขารก็แตกละลายเป็นธาตุต่าง ๆ ไป **วิญญาณก็ดับ** เรียกว่า **อนัตตา** แปลว่า ไม่มีตัวตน จิตก็ไปสู่กรรมภพที่ทำไว้ ส่วนธาตุต่าง ๆ นั้นไป ประสมกันตามธรรมชาติ ก็เกิดเป็นสังขารขึ้นอีก วิญญาณก็เกิดขึ้นในสังขารนั้น

จิตเมื่อคนตายแล้ว จิตเดิมก็ดับ แต่ยังมีเชื้อให้เกิดอีก เกิดแล้วก็ดับอีกสืบต่อกันไปจนได้เสวยผลของกรรมเต็มที่แล้ว **วิบาก** คือผลที่มีเหลืออยู่ก็พาจิตที่สืบต่อกันมานั้นปฏิสนธิในสังขารใหม่ เพื่อใช้กรรมหรือสร้างกรรมต่อไป แล้วสังขารนั้นก็แก่ แล้วก็เจ็บ แล้วก็ตายไปอีก จิตก็เกิด ดับสืบต่อกันไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ให้ห้วงทุกข์อันแสนสาหัสหลายกัปหลายกัลป์อนันตชาติไม่มีสิ้นสุด

เมื่อมี **“ปัญญา”** เห็นทุกข์สัจจ์อย่างนี้ รู้สึกสังเวชในสังขารเกิด **วิปัสสนาญาณ** เรียกว่า **“อาทินะวะญาณ”** คือเห็นโทษ เห็นทุกข์ เห็นภัยในการต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ในโลก ตัณหาคือความทะยานอยากในสิ่งต่าง ๆ ก็จะน้อยลงทุกข์ก็หมดไปตามส่วน เห็นด้วยปัญญาดังนี้ เรียกว่า **สัมมา-ทิฏฐิ** แปลว่า เห็นถูก !

การเห็นถูก ! นี้แหละคือ **วิปัสสนา ! เป็นองค์ปัญญา** เป็นระยะทางที่ ๑ ต้องมี **“ปัญญา”** ดังนี้จึงจะเข้าถึงทางระยะที่ ๑ นี้ได้ ผู้ที่เป็นสัปปุรุษย่อมมีปัญญาแล้วทุกท่าน

เมื่อยังไม่เกิดวิปัสสนาญาณดังกล่าว ก็ยังไม่เป็น สัมาทิฏฐิ คือยังไม่เห็นทุกข์ ! เมื่อยังไม่เห็นทุกข์ก็ยังไม่กลัวทุกข์ ! เมื่อยังไม่กลัวทุกข์ก็ไม่คิดจะหนีทุกข์ก็ยังจมอยู่ในทุกข์ยังเป็นสัมมาทิฏฐิอยู่ต่อไป

ระยะที่ ๒
สัมมาสังกัปโป

เมื่อทานได้ใช้ **"ปัญญา"** ความจริงว่า เราท่านทั้งหลายตกอยู่ในห้วงทุกข์ คือ ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องตาย มาหลายโกฏิ์ชาติแล้ว และยังจะต้องตกทุกข์อย่างนี้ไปอีกไม่มีกำหนด

เป็นโชคดีของเราท่านทั้งหลาย ที่ได้เกิดมาพบ **พระพุทธศาสนา** ได้อ่าน ! ได้ฟัง ! **พระอริยสัจจ์** และรู้คำว่า **สัมาทิฏฐิ** แปลว่า เห็นทุกข์จริง ๆ นับว่าเป็นผู้มี **"ปัญญา"** อันล้ำเลิศหาได้ยากนัก นี่เป็นความจริง !

เพราะเหตุใด ? เพราะคนโดยมากเต็มไปด้วย "ความทะยานอยาก" หลงคนเห็นทุกข์เป็นสุขไป แต่พอได้รับทุกข์ก็เดือดร้อนคิดต่อสู้ ทุกข์คิดแก้ด้วยวิธีต่าง ๆ หารูป เสียง กลิ่น รส มาแก้บ้าง หาหมอสะเดาะห์บ้าง ที่มั่งมีก็ใช้เงินทุ่มเทเข้าไป ดังนี้เป็นต้น วิธีต่อสู้ทุกข์ หรือแก้ทุกข์อย่างนี้ พอกลบทุกข์ไว้ที่หนึ่งเท่านั้นยังไม่ถูกแท้ ที่แท้ต้องคิดจะหนีทุกข์จึงจะถูก ?

การคิดหนีทุกข์ คนไม่มี **"ปัญญู"** หรือคนที่

ไม่ได้อ่าน ไม่ได้ฟัง **มรรคสัจจ์ หรือพระอริยมรรค** นี้ก็คิดหนีทุกข์ไม่ได้ ผู้คิดจะหนีทุกข์ นับว่าคิดถูก ! คิดชอบ : เป็นผู้มีปัญญาบารมีเหมือนกัน เป็นผู้เข้าถึงระยะที่ ๒ แล้ว เรียกว่า **สัมมาสังกัปโป** แปลว่า คิดถูก ! คิดชอบ ! คือ คิดหนีทุกข์ !

การจะคิดหนีทุกข์ จะหนีได้อย่างไร ? เพราะโลกเต็มไปด้วยทุกข์ไม่ใช่หรือ ? และเราท่านทั้งหลายก็ยังอาศัยร่างทุกข์อยู่ จะทำลายร่างทุกข์ให้ย่อยยับไปกระนั้น ? ไม่ได้ ไม่ถูก อย่าทำลาย ต้องบำรุงและต้องระวังรักษา ร่างทุกข์ ไว้ให้ดีอย่าให้มีอันตรายได้จะได้เป็นยานนาวาไป ถ้ามิฉะนั้นท่านจะข้ามห้วงสมุทร์ คือ ทุกข์ไปไม่พ้น

การระวัง ! ยานนาวา คือร่างทุกข์ไม่ให้มีอันตรายนั้น จะระวังอย่างไร ? การระวัง ! ยานนาวา คือร่างทุกข์ที่จะให้ปลอดภัยนั้น ท่านให้ปฏิบัติตามระยะที่ ๓ ต่อไปนี้

ระยะที่ ๓
สัมมาวาจา

แท้จริง แม่ทุกข์ ! และ บริวารทุกข์ ! ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นอันตรายแก่ยานนาวา คือร่างทุกข์จริง เป็นอันตรายธรรมดาไม่ร้ายแรงนัก แต่อันตรายที่ตัวเราทำให้เกิดขึ้นด้วยความทะยานอยากนั่นแหละ เป็นอันตรายที่ร้ายแรงที่สุดที่ให้ยานนาวาอับปางเสียทุกวัน ๆ นับไม่ถ้วน

อันตรายอันร้ายแรง ที่ทำให้เกิดขึ้น ด้วยความทะยานอยากนั้น คืออะไร ? คือ **"ลม ! ลม"** อะไร ? **"ลมปาก"** ! พอพ่น **"ลมปาก"** ออก ก็กระจายเป็นลมใต้ฝุ่นไปเข้าหู แล้วก็กระจายออก **"ปาก"** ไปเข้าหูอีก เกิดเป็นพายุใหญ่ คือยานนาวาของเราพินาศสะบั้น มีประจำอยู่ทุกวัน ๆ นี่ที่เราทำขึ้น

เพราะเหตุนี้ สมเด็จพระผู้มีพระภาคจึงทรงสอนให้ระวังปาก ! ระวังปากอย่า อยาก พูดชั่ว ! อย่าอยากพูดให้เกิดทุกข์ ! อย่า อยาก พูดให้เกิดโทษ !

คำพูดที่ให้เกิดทุกข์ ! เกิดโทษ ! นั้นมีดังนี้

๑. **พูดเท็จ** คือพูดไม่จริง ทำให้เสียประโยชน์ของผู้ฟัง

๒. **พูดส่อเสียด** คือเอาเรื่องคนโน้นมาบอกคนนี้ ให้แตกกัน พูดนินทาเขา ติเตียนเขา พูดใส่ร้ายเขา ว่าเขา เสียดสีเขา เอาความดีใส่ตัว เอาความชั่วใส่เขา

๓. **พูดหยาบคาย** หรือแช่งด่า

๔. **พูดมาก** คือพูดผิด ๆ ถูก ๆ เรื่องไม่ควรพูด ก็พูด ไม่รู้ก็หลับตาอวดรู้ พูดเพ้อเจ้อ

ถ้าหัด **ระวังปาก !** ไม่ให้อยาก .... พูดชั่ว ๔ อย่างนี้ได้ ก็ไม่เกิดอันตรายแก่นาวาเรา นาวาก็จะพาท่านไปตามทางพระอริยมรรค โดยปลอดทุกข์ ปลอดภัย เรียกว่า **"สัมมาวาจา"** แปลว่า **"มีวาจาดี"** คือ มีวาจาสุภาพ !

ท่านได้ปฏิบัติเข้ามาถึงระยะที่ ๓ นี้ นับว่าท่านได้ระวัง ! อันตรายทางลมปากมาได้ตอนหนึ่ง ลมปาก ! นี่เป็นอันตรายแก่ศีล-ธรรมง่ายที่สุด ขอท่านจงระวังให้จงหนัก !

อันความชั่วทั่วไปที่มีมาก เกิดเพราะ **"ปาก"** พูดหนา น่าสงสาร !

ระยะทางที่ ๔
สัมมากัมมันโต

เมื่อท่านได้ระวังลมปากจนเป็น **"สัมมาวาจา"** นับว่าปลอดภัยไปได้ตอนหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังมี คลื่น ที่จะทำอันตรายแก่นาวาได้อีก ! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้ ระวังคลื่น คือ **ระวังกาย** อย่าทำให้เกิดอันตรายแก่นาวาเรา

การใช้กำลังกายทำอันตรายนั้น มีดังนี้

๑. **ทำให้เขาตาย** หรือทำให้เขาเจ็บปวด หรือทรมานให้ได้รับความลำบากด้วยประการต่าง ๆ

๒. **ทำการลักทรัพย์** หรือทำการอุดหนุนโจรหรือทำลายสิ่งของที่เป็นประโยชน์ของส่วนรวม หรือของเอกชนให้เสียไป

๓. **ประพฤติผิดต่อวัฒนธรรมในการจะเป็นผัว-เมียกัน**

ถ้าหัด ระวังกาย ไม่ให้....อยาก ทำอันตราย ๓ อย่างนี้ได้ อันตรายก็ไม่เกิด นับว่าท่านข้ามพ้นอันตรายตอนที่ ๔ ได้อีกตอนหนึ่ง ท่านมี **"สัมมากัมมันโต"** แปลว่า **"มีการงานดี"** แล้ว ระวัง ! กาย วาจา ได้ดังว่า คือศีลห้าพานาวามาถึงฝั่ง !

ระยะทางที่ ๕
สัมมาอา ชีโว

เมื่อท่านได้ข้ามพ้นอันตราย หมดความอยาก....พูดชั่ว และหมดความ...อยาก...ทำชั่วแล้ว เงินที่ได้จากงานที่ไม่พูด ที่ไม่ทำชั่ว ก็เป็นทรัพย์ที่บริสุทธิ์ เอามาเลี้ยงชีพ หรือเลี้ยงครอบครัวก็เป็น **"สัมมาอาชีโว"** แปลว่า **"เลี้ยงชีพชอบ"** ท่านเข้าสู่ทางพระอริยเจ้าระยะที่ ๕ แล้ว

(เมื่อท่านได้ปฏิบัติมาถึงระยะที่ ๕ นี้แล้ว ท่านคิดดูทีหรือว่า เป็นทางพ้นทุกข์ให้เกิดสุขจริงไหม ? ท่านไม่ต้องไปรดน้ำมนต์ ไม่ต้องสะเดาะเคราะห์ ท่านจะเป็นคนเคราะห์ดีตลอดไป ด้วยอำนาจที่ท่านเดินตามทางพระอริยเจ้า คือไม่พูดชั่ว ! ไม่ทำชั่ว ! หาเลี้ยงชีพชอบ ดังที่กล่าวมานั้น นี่เป็นความจริงที่บ่งไว้ชัดแล้ว ไม่ต้องไปหาความจริงที่ไหนอีก !

ท่านภูมิใจเถิดว่า ท่านได้ปฏิบัติบูชาพระพุทธเจ้าทั้งอดีต อนาคต และปัจจุบันแล้ว เชิญท่านปฏิบัติเสียแต่วันนี้จะได้มีทุนไว้มาก ๆ รักษาใจไม่โลภ ไม่ปองร้าย เป็นความสุขเลิศหลายของตนแล

ระยะทางที่ ๖
สัมมาวายาโม

เมื่อท่านได้ระวังปาก ! ระวังกาย และมีสัมมาอาชีพดีแล้ว ถ้าท่านจะปราถนาให้ นาวา คือ วาจา กาย ใจ ของท่านแล่นไปได้สม่ำเสมอ และปลอดภัย ท่านต้องมีความเพียร คือ เพียรระวังรักษาวาจา ! เพียรระวังรักษากาย ! เพียรระวังรักษาอาชีพ ! เพียรระวังรักษาใจ ! ให้ดำเนินไปตามทางพระอริยมรรคดังที่กล่าวแล้วนั้น เรียกว่า **สัมมาวายาโม** แปลว่า **เพียรชอบ !** เป็นระยทางที่ ๖

ทางระยะที่ ๖ เรียกว่า **สัมมาวายาโม เพียรชอบ** นี้เป็นข้อปฏิบัติที่จะให้ถึงจุดหมายได้ ถ้าท่านนักปฏิบัติขาดสัมมาวายาโม คือ เพียรชอบแล้ว ก็จะไม่ได้อะไรเลย เชิญท่านรีบปฏิบัติเถิดไม่ต้องผลัดวันประกันพรุ่ง เพราะชีวิตเราไม่เที่ยง

ระยะทางที่ ๗ ที่ ๘

สัมมา สติ, สมัมา-สมาธิ

เมื่อเห็นทุกข์ **(สัมมาทิฏฐิ)** คิดหนีทุกข์ **(สัมมาสังกัปโป)** จึง เพียร **(สัมมาวายาโม)** รักษา กาย วาจา ใจ ไม่ให้ทุกข์ คือบาปเกิดขึ้น เพียร ! รักษาไป เพียร ! ระวังไป แต่พวกเรายังเป็นนักปฏิบัติ และยังเป็นปุถุชน อาจจะมีผิด มีพลาด มีลืมได้

พระผู้มีพระภาคจึงทรงสอนให้มี **สติดี** ไว้คู่กับ ความ เพียรชอบ จะได้ปฏิบัติให้สม่ำเสมอ จะได้ไม่ขาดตกบกพร่องไม่ลืม ไม่เผลอ

สติดี บาลีว่า สัมมา-สติ เป็นพระอริยมรรคองค์ ๘ เป็นองค์สำคัญที่สุดองค์หนึ่ง นักปฏิบัติถ้าขาด **"สัมมา-สติ"** แล้ว ก็ไปไม่ถึง **"ผล"** ซึ่งเป็นขั้นสูงสุด

เพราะฉะนั้น ขอท่านผู้ปฏิบัติทั้งหลาย ถ้าปราถานา **"ผล"** คือความสำเร็จ ต้องมี **สัมมา-สติ** คือ **สติสัมปชัญญะ** ตั้งต้นเสียแต่เดี๋ยวนี้ คือ

๑. **ระวัง !** ปากอย่าอยากพูดชั่ว ๔ อย่าง

๒. **ระวัง !** กายอย่าอยากทำชั่ว ๓ อย่าง

๓. **ระวัง !** ใจอย่าอยากคิดชั่ว ๒ อย่าง คือ อย่าโลภ อย่าพยาบาท ให้มั่นอยู่และมี **สัมมา-วายาโม** เพียรรักษา วาจา กาย ใจ ไป มีสัมมา-สติ ระวังไป ! ระวังไป ! หลาย ๆ วัน หลาย ๆ เดือน หลาย ๆ ปี ปฏิบัติไป ! พยายามรักษาไป ! ระวังไปเถิด ! จนชิน คือ **มีสติสัมปชัญญะ** เสมอ ดังนี้จึงเรียก **มรรค-สัจจ์** คือทางปฏิบัติให้พ้นทุกข์จริง ๆ

ขั้นผล คือขั้นสำเร็จ

เมื่อมีความเพียรมั่นอยู่ใน การระวัง ! วาจา กาย ใจ จะนั่ง จะนอน จะเดิน จะทำ จะพูด จะคิดอะไร จะอยู่ที่ไหน จะไปไหน **สัมมา-สติ** คือ **สติสัมปชัญญะ** คุมจิตให้แน่ว **จนเป็นอุปจาร-สมาธิ คือมีสมาธิ** แต่ยังมีเผลอบ้าง หมั่นหัดไป ! บำเพ็ญไป ! บำเพ็ญไป ! จนได้**อัปปะนาสมาธิ** คือไม่มีเผลอตลอดกาล กาย วาจา ใจ สงบเป็นปรกตินิสัย เรียกว่า **สัมมา-สมาธิ !** แต่ยังไม่ถึงผล

เมื่อมีสติสัมปชัญญะ ระวัง ! กาย วาจา การระวัง ! คือ ศีล ศีล ก็บริสุทธิ์ **จิตเป็นสัมมา-สมาธิ !** คือตื่นอยู่เสมอในการระวัง จิต ก็บริสุทธิ์ บำเพ็ญ

ไปจนกายวาจาจิตบริสุทธิ์ถึงขั้นเด็ดขาดเป็น **สมุจเฉท** คือ หมดการระวัง เป็นปอระเพ็ดแช่อิ่มเมื่อไร ? เมื่อนั้น ! ท่านเข้าถึงกระแสธรรม (โสดาบัน) แล้ว ! ท่านได้ถึงผล ! คือความสำเร็จแล้ว หนาท่าน !

เมื่อท่านได้บรรลุ "ผล" ดังกล่าวแล้ว ท่านจะเป็นอย่างไร ? ไม่ต้องสอบอารมณ์ สันทิฏฐิโก ท่านจะเห็นพระธรรมเอง ! แต่ไม่ใช่เห็นอย่างอาจารย์บอก : ไม่ใช่ฝันเห็น ! และไม่ใช่เห็นอย่างเส้นประสาทเสีย ! และไม่ใช่หลับตาเห็น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทรงสร้างพระบารมีปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ก็ด้วยพระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ที่จะโปรดช่าวโลกให้พ้นทุกข์พระองค์จึงทรงสอนทางพ้นทุกข์มรรคสัจจ์ ที่กล่าวนี้ แต่มรรคสัจจ์นี้เป็นชั้นมรรค ต้องปฏิบัติไป ! ปฏิบัติไป ! จนได้ **สัมมา-สมาธิ** ดังที่กล่าวจึงจะถึงผล ! ขอท่านผู้อยากพ้นทุกข์ทั้งหลาย จงพยายามปฏิบัติตามมรรคสัจจ์ให้ได้ สัมมา-สมาธิ จิตก็จะบริสุทธิ์เด็ดขาด ! นั่นแหละท่านจะพ้นทุกข์ทันทีเพราะ ตัณหาคือความทะยานอยากต่าง ๆ (สมุทัย) ด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งต้องอยู่ใน

สันดานมาหลายโกฏิ์ชาติก็ ดับ ไป นิโรธสัจจ์ ! ก็เกิดขึ้น รสชาติจะเป็นอย่างไร ท่านจะรู้เองเพราะเป็น ปัจจัตตัง คือรู้ได้เฉพาะตัว !

มรรคสัจจ์ ! ที่ท่านอ่านนี้บอกไว้ชัดว่า ทางพ้นทุกข์จริง ๆ ท่านยังจะดิ้นรนไปหาอาจารย์ให้ปรุงพระธรรม ให้ท่านกินเข้าไป สำเร็จได้ ! มีที่ไหน ? ท่านไม่เชื่อมรรคสัจจ์หรือ ? มรรคสัจจ์ไม่ใช่ยาฉีด เป็นข้อปฏิบัติ

มรรคสัจจ์ ! หรือ พระอริยมรรคนี้ เป็นขั้นมรรค คือเป็นทางปฏิบัติ พระผู้มีพระภาคจึงทรงสอนว่า ภาเวตพพันติ แปลว่า จงทำให้เจริญไว้ คือ**หมั่นอ่าน** แล้วใช้ **สัมมาสติ** ปฏิบัติไปจนเป็น **สัมมา-สมาธิ !** ดังกล่าวแล้วนั้น

มรรค์สัจจ์ ! หรือ พระอริยมรรคนี้ ได้พิสูจน์ความจริงให้ท่านรู้แล้วเป็นทางปฏิบัติให้ ตัณหาดับ พระผู้มีพระภาคได้ทรงสอนพุทธบริษัทให้**พ้นทุกข์มามากมายแล้ว** ท่านยังจะหลงไปหาทางสำเร็จที่ไหนอีก ปฏิบัติเถิดท่าน !

นิพพานะปัจจะโยโหตุ นี่แหละหนทางแห่งพระนิพพานเกิดมีแล้ว (แด่ท่าน)

พระปัจฉิมโอวาท

ของ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

"หนฺทพานิ ภิกขเวอาชันตยามิ โววยธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทญาติ"

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ เราเตือนท่านทั้งหลาย สังขารทั้งหลาย คือสิ่งที่ปัจจัยปรุงแต่ง ทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม ทั้งที่เป็นภายใน และภายนอก ทั้งที่พอใจ และไม่พอใจมีความเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดาท่าน ทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

ขอให้ท่านผู้มีจิตเป็นกุศล จงหมั่นอ่านภาวนาบ่อย ๆ สัมมาสมาธิ และผู้สร้างเป็นธรรมทาน ขอจงได้รับอานิสงส์จงประสบแต่ความสุขกาย สุขใจ และเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงานตลอดไปทุกท่าน เทอญ

สาธุ สาธุ สาธุ

พระคาถาหัวใจอิติปิโส

ตั้งนะโม 3 จบ

อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ พุ ภะ

คาถานี้ ภาวนาก่อนออกเดินทาง คุ้มครองป้องกันศัตรูมิกล้าทำร้าย เป็นเสน่ห์มหานิยม ถ้าน้ำร้อนลวกไฟไหม้ ใช้คาถานี้เสกเป่าที่ลวก - ไหม้ไม่ร้อนไม่พอง

พระคาถาบูชาพระสีวสลี

สีวะลี จะ มะหาเถโร ถาวะตานะระปูชิโต โสระโห ปัจจะยาทิมหิ อะหัง วันทามิ ตัง สะทา

สีวะลี จะ มะหาเถโร ยักขา เทวาภิปูชิโต โสระโห ปัจจะยาทิมหิ อะหัง วันทามิ ตัง สะทา

สีวะลีเถระคุณัง เอตัง โสตถิลาภัง ภะวันตุ เม

ภาวนาบริกรรมก่อนเข้านอน และหลังตื่นนอนทุกวัน จะทำให้เกิดความร่ำรวย ในการทำมาค้าขาย มีคนรักใคร่นับถือมาก จะมีความสุข ความเจริญรุ่งเรือง มงคลตลอดไป

พระคาถาหัวใจโพชฌงค์

สะ ธะ วิ ปิ ปะ สะ อุ

ท่านให้เสกยากินก็ได้ และเสกน้ำกินยาเม็ดก็ได้ ไข้หายดีนักแล

พระคาถาพระโมคคัลลานต่อกระดูก

นะโม ๓ จบ

เถโร โมคคัลลาโน อันตะระธายิตวา

ภูมิสุขุมัง ปะระมาโน ภะคะวะโต

อิทธิยา อัตตะโน สะรีเรมังสังโลหิตัง

ภาวนาทุกวัน ๆ ละ ๑๐๘ คาบ ป้องกันสารพัด อันตรายทั้งปวง

คาถาเสริมสร้างทางสวรรค์ - นิพาน

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี

พุทธะ พุทธา พุทเธ พุทโธ พุทธัง อะระหัง

พุทโธ อิติปิโส ภะคะวา นะโม พุทธายะ

จะทำให้ท่านมีความสุข อายุยื่น นิพพาน

คาถาหลวงปู่ศุข (วัดปากครองมะขามเฒ่า)

นะโม ๓ จบ

สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ มะอะอุ

ขึ้นรถ - ลงเรือ ขึ้นเครื่องบิน ท่องภาวนาเสมอ ป้องกันภัยพิบัติ

คาถาหลวงปู่ทวด (วัดช้างไห้)

นะโม ๓ จบ

นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติภะคะวา

แผนที่ไปโรงพิมพ์ศรีอนันต์

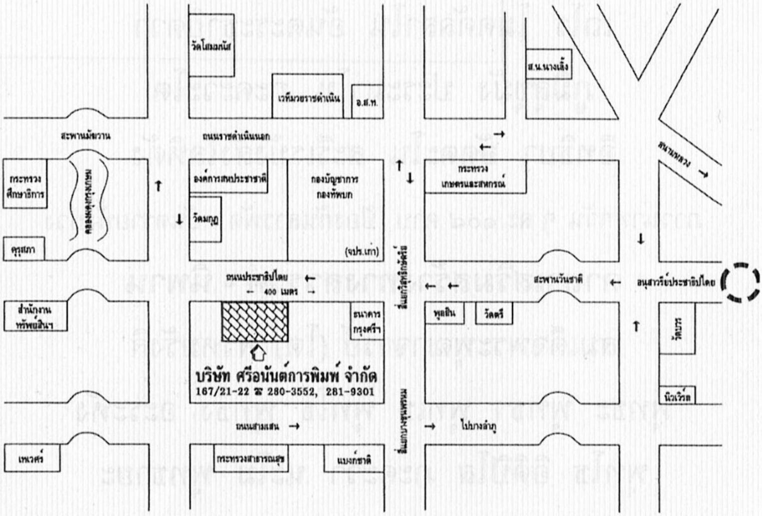

ติดต่อ - เลขที่ 167/21-22 ถนนประชาธิปไตย (สี่แยกวัดมกุฏฯ) บางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

โทรศัพท์ - 2820514, 2819301, 2803552

โทรสาร - 2822996 โปรดแจ้งชื่อและเบอร์โทรกลับ

จดหมาย - ธนาณัติ ปณ. กระทรวงศึกษาธิการ สั่งจ่าย นายอนันต์ ต.สุวรรณ

รถเมล์ประจำทางที่ผ่าน สาย 12, 56, ปอ. 516,

ชาวพุทธผู้เจริญ

เมื่อท่านได้รับหนังสือ "**ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก**" ที่ได้ตรวจทานและเข้าพิธีนี้แล้ว ขอท่านจงมีความสุขความเจริญ ธรรมะเปรียบเสมือนแสงสว่างอันโชติช่วงส่องทางให้พวกเราชาวพุทธไปสู่ความสันติสุข ขณะนี้ยังมีพวกเราชาวพุทธที่สนใจ และกำลังรอรับการบริจาคหนังสืออมตธรรมนี้อีกเป็นจำนวนมาก หากท่านมีจิตเป็นกุศลศรัทธาบริจาค ประสงค์จะพิมพ์แจกเนื่องในงานพิธีต่างๆ เช่น งานมงคล งานทำบุญ หนังสืออนุสรณ์ฯ จะเป็นที่พอใจแก่ผู้ได้รับเป็นอย่างยิ่ง เป็นการเทิดทูนพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป และได้อานิสงฆ์มากยิ่งกว่าทานทั้งปวง ดังพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า "**การให้ธรรมทานเป็นสิ่งประเสริฐยิ่ง**"

หนังสือยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ผู้รวบรวมได้มอบสิทธิ์ให้ศูนย์จัดพิมพ์หนังสือเผยแพร่ธรรมะ **บริษัท ศรีอนันต์การพิมพ์ จำกัด** เป็นผู้จัดพิมพ์แห่งแรกแต่ผู้เดียว จึงขอเรียนเชิญท่านพุทธศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธาโปรดติดต่อสั่งพิมพ์โดย

ติดต่อที่ - เลขที่ 167/21-22 ถนนประชาธิปไตย (สี่แยกวัดมกุฎ)
บางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200
โทรศัพท์ - 02-282-0514, 02-2819301, 02-280-3552
โทรสาร - 02-282-2996 โปรดแจ้งชื่อและเบอร์โทรติดต่อกลับ
E-mail - sriprinting@yahoo.com
จดหมาย - ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. กระทรวงศึกษาธิการ
สั่งจ่ายนายอนันต์ ต.สุวรรณ

ฉบับมาตรฐาน

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

ขอน้อมถวายสักการะ

พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่

นางเจริญศรี ต. สุวรรณ

หากดวงวิญญาณของ นางเจริญศรี ต.สุวรรณ สถิตอยู่ ณ ภพใด ภูมิใด ขอให้ทราบด้วยญาณวิถี และได้ร่วมอนุโมทนารับในบุญกุศล จงเป็นทิพยสุขสมบัติในสัมปรายภพทุกประการเทอญ

นายอนันต์ ต. สุวรรณ

นายเฉลิมพล – นางสุรีรัตน์ ต. สุวรรณ

นายมงคลเลิศ – นางนพมาศ ต. สุวรรณ

นายวิเชียร – นางสิริลักษณ์ ออรัตนชัย

นายสาโรจน์ – นางณัฐกานต์ ต. สุวรรณ

และหลาน ๆ

สร้างอุทิศ

สร้างเป็นธรรมทาน

บริษัท ศรีอนันต์การพิมพ์ จำกัด

167/21-22 ถนนประชาธิปไตย บางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

โทร. 0-2280-3552, 0-2281-9301, 0-2282-0514 แฟกซ์ 0-2282-2996

E-mail : sriprinting@yahoo.com